

BAMSE
BRA-KAR

HUN HILSTE OG NIKKED MED HODET,
OG BAD OM EN SKILLING I GUDS NAVN

BJØRNSTUDIE

Der var engang en bonde som reiste langt op til fjelds efter et løvlass til kreaturene sine om vinteren. Da han kom til løvhesjen, rygged han slæden med hesten tæt indtil, og gik op i hesjen og begyndte at velte løvkjerv ud paa slæden. Men der var en bjørn i hesjen, som havde lagt sig i hi der, og da den kjendte at manden begyndte at rumstere, saa sprang den ud, lige ned paa slæden. Da hesten fik veiret af bamsen, blev den ræd og satte afsted, som den havde stjaalet baade bjørnen og slæden, og det gik mange ganger fortere samme veien ned end den havde kommet op.

Bamse har ord for at han ikke skal være fælen; men han var ikke vel nøid med skydsen denne gangen, der han sad; han holdt sig fast det bedste han orked, og glante stygt til imse kanter, om han skulde kunne kaste sig af; men han var nok ikke vant med at kjøre, og saa syntes han at der ikke var nogen von.

Da han havde kjørt et langt stykke, mødte han en kræmmer.

„Hvor i guds navn skal futen hen idag?“ sa kræmmeren; „han har vist knap tid og lang vei, siden han kjører saa fort?“

Men bjørnen svarte ikke et ord, han havde nok med at holde sig fast.

Om en stund saa mødte han en fattigkjærring. Hun hilste og nikked med hodet, og bad om en skilling i guds navn. Bjørnen sa ingen ting, men holdt sig fast og kjørte udover det forreste han vandt.

Da han kom et stykke længer ned, mødte han Mikkell rev. „Hei, hei, er du ude og kjører?“ skreg Mikkell; „bi lidt, lad mig faa sidde bagpaa og være skydsgut!“ Bamsen sa ikke et ord, men holdt sig vel fast, og kjørte saa fort som hesten vilde rende. „Ja, vil du ikke ta mig med, saa skal jeg spaa dig det, at om du kjører som en finmutter-kar i dag, hænger du i morgen med ryggen bar,“ skreg reven efter ham. Bjørnen hørte ikke et ord af det som Mikkell sa; han kjørte lige fort.

Men da hesten kom paa gaarden, satte den ind igjennem stalddøren i fuldt firsprang, saa den klædde af sig baade sæle og slæde, og bjørnen slog skallen i dørbjelken, og saa laa han død paa flekken.

Bonden han laa i hesjen og velted og velted løvkjerv, til han trodde han havde fuldt lass paa slæden; men da han skulde til at gjure lasset, havde han hverken hest eller slæde. Saa maatte han traske efter, for at finde hesten sin igjen.

Om en stund mødte han kræmmeren.

„Har du mødt nogen hest og slæde?“ sa han til kræmmeren.

„Nei,“ sa kræmmeren, „men jeg mødte futen nedpaa her; han fór saa fort, han skulde vist bort og flaa nogen.“

Om en stund saa mødte han fattigkjærringen.

„Har du mødt nogen hest og slæde?“ sa han til fattigkjærringen.

„Nei,“ sa kjærringen; „men jeg mødte presten nedpaa her; han skulde vist i sognebud, for han fór saa fort, og bondeskyds havde han.“

En stund efter mødte bonden reven.

„Har du mødt nogen hest og slæde?“ sa bonden.

„Ja,“ svarte Mikkell; „men Bamse Bra-kar sad paa, og kjørte som om han havde stjaalet baade hest og redskab.“

„Fanden fare i ham; han kjører vel ihjel hesten min,“ sa bonden.

„Saa træk af ham pelsen og steg ham paa gloen,“ sa Mikkell. „Men skulde du faa igjen hesten din, saa kunde du skydse mig over fjeldet, for jeg kan fare lækkert,“ sa reven, „og jeg skulde ogsaa ha lyst til at prøve hvorledes det er at ha fire ben foran sig.“

„Hvad gir du for skydsen?“ sa bonden.

„Du kan faa vaadt og tørt, hvad du lyster,“ sa reven; „altid faar du lige-saa meget af mig som af Bamse Bra-kar; for han pleier at være grov til at ta sig betalt, naar han tar skyds og hænger sig paa hesteryggen.“

„Ja, du skal faa skyds over fjeldet,“ sa bonden, „naar du vil møde mig her imorgen ved dette leite.“ Han skjønnte at Mikkell gjorde nar af ham og var ude med revestregene sine.

Saa tog han med sig en ladd borse paa slæden, og da Mikkell kom og tænkte han skulde faa fri skyds, fik han en haglladning i skrotten, og saa drog bonden belgen af ham, saa havde han baade bjørnehud og revebelg.

